Hồi thứ mười một
Lãnh Bảo bối, nặng tình sư đệ
Tặng tín hương, trọn nghĩa chị em

Nói về Công Tôn Đại Thơ vâng lệnh vào phòng lấy hộp đem ra. Thánh mẫu liền mở hộp lấy ra năm món bảo bối trao cho Nương nương và nói rằng:

– Nầy là Phụng Xí tử kim khôi một cái, Hồng anh đại chiến bào một cái, Liên hoàn kim khải giáp một cái, một cây đao nặng trăm cân, và một cây cung thần bắn không sai chạy, con hãy giữ lấy để phòng giúp nước trợ nguy, làm cho an thiên hạ.

Nương nương cúi đầu tạ ơn lãnh báu. Thánh mẫu đỡ dậy, rồi khiến Tiên Cô là Chiêu Hồng đi lấy thêm một cái hộp đem ra, mở lấy nhiều món bảo bối mà cho thêm: Một đôi Đằng Vân hài, hễ mang vào thì mặc dầu lên cao xuống thấp như đất bằng; một cây Tru Tiên kiếm, một cây Tru Yêu kiếm, một cây roi thần, bốn hột Dạ Minh châu để phòng lánh cơn phong võ, thủy, hỏa, một cái thần biểu, một cái ấn thỉnh thần sai tướng, ba cuốn thiên thơ, năm mũi Xuyên Vân tiễn, một cái Long tụ mão, một cái Âm Dương bảo kính.

Thánh Mẫu đem cách dùng mỗi món, nhất nhất dạy bảo Chung nương nương, rồi kêu lực sĩ bảo khiêng hết những bảo bối đem đến gần miệng giếng. Nương nương liền bái biệt Thánh mẫu ra về. Thánh mẫu khiến bọn dồ đệ theo đưa, lúc ấy thầy trò và chị em đều quyến luyến nhau mà sa nước mắt.

Chung nương nương khóc và nói rằng:

– Không biết bao giờ cho rồi việc chiến chinh, cho con được trở về đây hôm sớm với thầy, cùng là đoàn tụ với sư huynh và sư đệ.

Thánh mẫu bèn kiếm lời khuyên dỗ nói rằng:

– Chừng nào tai qua nạn mãn thì con được trở về, lựa phải khóc lóc làm chi.

Chung nương nương nói:

– Phàm trần là chốn cực khổ, phần thì con mang lấy xác phàm, trong thiên hạ thiếu chi người giỏi, lại thêm bốn phương yêu quái rất nhiều, con một mình làm sao chống ngăn cho nổi, vậy xin sư phụ mở lượng từ bi mà giúp con cho trọn chung thủy.

Thánh mẫu nói:

– Số con còn nhiều nạn cả, ba lần thác, bảy lần tai, tuy vậy cũng có thầy cứu hộ, đồ đệ chớ lo, hãy an lòng về cho sớm.

Nương nương nói:

– Nhân vì Tề là nhục nhân hôn quân, thấy con xấu xí như vầy thì đem lòng khi dễ chẳng nghĩ đến con.

Thánh mẫu nghe nói thì gật đầu mà nói rằng:

– Ấy là tại thiên cơ, chừng nào con bị biếm vào lãnh cung cho đủ ba lần, và ba lần chết, bảy lần tai, rồi thầy sẽ cho Trần Tam Thơ xuống rước con về để rửa sạch cái tướng xấu xí ấy đi, cho con trở nên tươi tốt để phối hiệp với Tề Vương cho mãn kiếp trần.

Chung nương nương nghe rõ tạ ơn, rồi lại hỏi rằng:

– Con còn lo một nỗi bà mẹ sinh con chẳng hay thọ ngươn dài vắn thế nào, có hưởng được phúc của con cùng chăng, và bao giờ cho mẹ con được gặp nhau.

Thánh mẫu liền co tay chiếm ra một quẻ rồi nói rằng:

– Mẹ con là người bổn tính từ thiện, cho nên sẽ sống lâu và lại được hưởng phúc của con, sau con ra Thương Sơn lần đầu thì mẹ con sẽ được gặp nhau.

Nương nương mừng rỡ, vội vã tạ ơn. Thánh mẫu lại dặn dò đôi ba phen rằng:

– Như con về đến phàm trần rồi thì phải thuận theo lẽ trời mà hành đạo, chớ sát hại sinh linh mà phạm lấy Thiên điều; Thôi, con hãy về đi, chớ có quyến luyến chốn này mà trễ việc.

Cực chẳng đã Nương nương phải dứt tình từ biệt ra về. Thánh mẫu lại khiến sáu vị Tiên cô theo đưa Nương nương lên đường. Rồi đó bảy chị em dắt nhau ra khỏi động, bước xuống kim kiều lần theo đường đường cũ mà đi. Khi đi gần khỏi cầu rồi, sáu Tiên cô bèn nói với Nương nương rằng:

– Chung thơ thơ, hễ qua khỏi cầu này rồi thì chốn hồng trần trước mặt, tiên phàm hai nẻo cách xa, chị em tôi khó đi nữa được, vậy xin phân thủ tại đây, cho chị em tôi trở lại.

Nương nương nghe nói trong lòng chua xót, nước mắt chảy tuôn dầm, sáu vị Tiên cô cũng động tình rơi lụy. Trần Tam Thơ bèn nói rằng:

– Chị em chớ có bịn rịn làm chi, nay Chung thơ thơ xuống phàm là ưng theo lẽ trời bảo hộ Tề Quân, chị em ta ai cũng phải an theo phận nấy, chừng ấy chị em ta sẽ đoàn tụ với nhau cũng chẳng muộn, nếu quyến luyến với nhau hoài mà trễ ngày giờ thì chị em ta sẽ bị thầy quở phạt.

Chung nương nương nói:

– Nay một mình chị xuống chốn phàm trần, như có lâm nguy nạn, thì xin mấy em hãy ráng giúp nhau.

Sáu vị Tiên cô nghe nói thì tính thầm với nhau rằng:

– Vậy thì chị em ta phải ước hẹn với chỉ, chừng ấy sẽ hạ phàm mà giúp sức mới xong.

Tính rồi bèn nói với Chung nương nương rằng:

– Nay chị em tôi mỗi người đều trao cho chị một khối tín hương, chị hãy cất đi cho kỹ, để chừng nàogặp nạn nguy, chị phải đốt tìn hương lên thì chị em tôi xuống tức thì mà giúp chị.

Nói rồi mỗi người đều trao ra một khối tín hương. Chung nương nương tiếp lấy và cảm tạ chẳng cùng, rồi nói với mấy vị Tiên cô rằng:

– Cái giếng này nó thông với Tiên động, vậy hễ khi nào tôi có buồn bực thì tôi sẽ lên xuống mà chơi với mấy chị.

Trần Tam Thơ cười rằng:

– Chị nói sao vậy, vả chăng tiên cảnh với phàm trần thì cách nhau xa biết mấy muôn ngàn dặm, chị mà đi về đây được là nhờ thầy dùng phép Tiên gia, chớ có phải là dễ như lời chị nói vậy sao mà muốn lên xuống chừng nào cũng được?

Chung nương nương nghe nói rơi lụy dầm dề, dường như không muốn dời chân; Trầm Tam Thơ liền xô Chung nương nương một cái rất mạnh và nói rằng:

– Chị hãy đi đi, kẻo trễ ngày giờ.

Chung nương nương trợt chân té xuống, chừng đứng dậy thì sáu vị tiên cô đã đi đâu mất, không còn thấy nữa, mà cái cầu cũng chẳng còn, duy thấy nước bạc mênh mông, trong lòng đã rõ biết, bèn tìm đường trở lên miệng giếng.

Nói về sáu vị Tiên cô thu Thái cực đồ rồi thì đem nhau trở về Lê Sơn phục mệnh cho Thánh mẫu hay[2].

Đây nói qua việc Chung nương nương chất hết bảo bối, rồi giật sợi dây lục lạc reo vang.

[2] Đến sau lén xuống phàm trần mà cả phá Đông kinh một trận, ấy là việc sau